

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Invste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 7. Ob eleemosynam pauperibus negatam, tamquam latro damnatur, vir
alioqui Sanctus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

rit. Ephræm ludens vaccam occidit, & ecce quām diuturno carcere, quantoq[ue] tormentorum, ac ipsius mortis discrimine ludū illum luit? Ludunt & alij quotidie; sed ita ludunt, vt ij, qui excubias agunt in Nau-pacto: rident, dum peccant; vt, dum non-peccant, fleant. Sinit enim Deus iustissimè iniurias iniurijs compensari.

§. VII.

Ob eleemosynam pauperibus negatam, tamquam latro damnatur, vir alioqui Sanctus.

Simile quiddam accidit magno illi alioquin eremita Ioanni, qui ob minūs grauem caussam, iustum tamen, vt Simeon. Sim. Metaphrastus Salus indicauit, iam duci iussus erat. Historia apud Simeonem Metaphrastem his verbis narratur: *Malefici quidam fecerē cādem, acceptumq[ue] corpus per fenestram proiecēre in domum priūs dicti viri, maximē pij, & Dei amantissimi. Cūm itaque non parvus exortus esset tumultus, res delata est ad Magistrum. Is verò tulit sententiam, ut in furca suspendereretur dominus Ioannes. Cūm ergo abiret ad mortem, nihil apud se dicebat aliud, nisi: DEVS Sali ad sis mihi in hac hora. Cūm Deus autem vellat eum seruare ex tali sycophantia, venit quidam, & dicit Abbatii Simeoni: O mis-*

ser,

ser, ille tuus amicus dominus Ioannes dicitur ad
 furcam. Certè si moriatur, tu fame morieris:
 Nam nemo tui curam gerit ut ille. Dicit verò
 ei quoq; , quemadmodum sit contextum crimen
 cædis. Cùm se itaq; tamquam stultum geßisset
 Abbas Simeon, dimisit eum, qui hoc illi dixerat,
 & secessit in locum occultum, ubi semper ora-
 bat: quem nemo sciebat, nisi amicus eius, pius,
 & Dei amans Ioannes. Flexisq; genibus Deum
 roganuit, ut ipse liberaretur à tali periculo. Cumq;
 ij, qui eum eduxerant ad suspendium, perueni-
 sent ad locum, ubi erant posituri eis furcam,
 ecce occurrunt equites & dicunt, ut is soluat:
 quoniam innuenti erant, qui cædem re verâ fecer-
 rant. Absolutus itaq; , rectâ cucurrit ad lo-
 cum, ubi sciebat Abbatem Simeonem semper or-
 are. Cumq; eum vidisset procul manus ad calum
 extendentem, extimuit. Iurabat enim, se vidisse
 globos igneos, ab ipso in calum ascendentes, &
 circa eum in orbem tamquam clibanum arden-
 tem, adeò ut non appropinquârit, donec per-
 fecisset orationem. Cùm is autem conuersus eum
 vidisset, ei dixit: Quid est, Diacone Ioannes?
 prater dimensum bibisti? sed vade, ora. Hac
 autem tibi accidit tentatio, quoniam venerunt
 ad te duo pauperes: Cumq; tibi suppeteret, quod
 eis dares, eos es auersatus. Non enim tua sunt,
 que

qua das, ô frater. An non credis ei, qui dixit, illum qui clargitur, esse centuplum accepturum in hac vita, & in futura possessurum esse vitam aeternam? Atq; si credis quidem, da. Si autem non das, manifestum est, te Domino non credere. Ecce verba Sali, id est, fatui, vel Sapientis potius Sancti. Accidunt multa mortalibus mala, capiuntur, in vincula compinguntur. Non putent se innocentes. Si in re alia nulla deliquerunt, satis est, fuisse immisericordes. *Qui obturat aurem suam ad clamorem pauperis, & ipse clamabit, & non exaudietur.* Prou. 21:13.

Nec sanè Ioannes diaconus, sed Salus pro eo orans auditus est. Tantum porrò crimen in homine alioqui Sancto, Ioanne diacono, iudicatum est, non dedisse egeno, cùm posset, vt furcā illi fuisset expiandum. Quàm multi non dant, cùm possint? parui id faciunt? Audiant Ambrosium: *Hoc est occidere hominem, vita sua ei subsidia denegare.* S. Ambra in Psalma. 118.

Cave, ne inter loculos tuos includas salutem in opum: tamquam in tumulis sepelias vitam pauperum.

§. VIII.

Iustissima Numinis prouidentia, ob occultas causas, hominibus similes Ephraemo casus immitti.

Vidi-